

ANKKA

Magazine

Felsefe Dergisi | Sayı 1

57. PİYADE ALAYI

İSTİKLÂL MARŞI

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak.

Çatma, kurban olayım çehreni ey nazlı hilâl!
Kahraman ırkıma bir gül... ne bu şiddet bu celâl?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helâl,
Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklâl.

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.

Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim; bendimi çiğner, aşarım;
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.

Garb'ın âfâkını sarmışsa çelik zırhlı duvar;

Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir îmânı boğar,
"Medeniyet!" dediğin tek dişi kalmış canavar?

Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma sakın;

Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.

Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın...

Kim bilir, belki yarın... belki yarından da yakın.

Bastiğin yerleri "toprak!" diyerek geçme, tanı!

Düşün altındaki binlerce kefensiz yatani.

Sen şehîd oğlusun, incitme, yazıktır atanı;

Verme, dünyâları alsan da, bu cennet vatanı.

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki fedâ?

Şühedâ fışkıracak, toprağı sıksan şühedâ!

Cânı, cânânı, bütün varımı alsın da Hudâ,

Etmesin tek vatanımdan beni dünyâda cüdâ.

Ruhumun senden, İlâhî, şudur ancak emeli:

Değmesin ma'bedimin göğsüne nâ-mahrem eli!

Bu ezanlar-ki şehâdetleri dînin temeli-

Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli

O zaman vecd ile bin secde eder -varsa- taşım;

Her cerîhamdan, İlâhî, boşanıp kanlı yaşım,

Fışkırır rûh-i mücerred gibi yerden na'sım;

O zaman yükselerek Arş'a değer, belki başım.

Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl;

Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl.

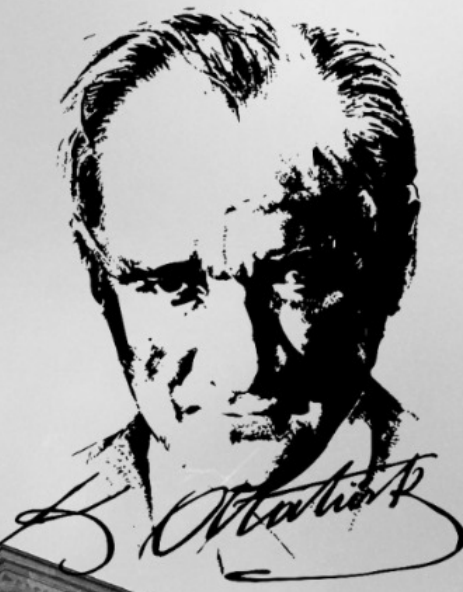
Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl:

Hakkıdır, hür yaşamış bayrağımın hürriyet;

Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklâl!

MEHMET AKİF ERSOY

ATATÜRK'ÜN GENÇLİĞE HİTABESİ

Ey Türk gençliği! Birinci vazifen; Türk istiklalini, Türk cumhuriyetini, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir. Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek dâhilî ve haricî bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklal ve cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şeraitini düşünmeyeceksin. Bu imkân ve şerait, çok namüsaî bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklal ve cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın bütün kaleleri zapt edilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şeraitten daha elim ve daha vahim olmak üzere, memleketin dâhilinde iktidara sahip olanlar, gaflet ve dalalet ve hatta hıyanet içinde bulunabilirler. Hatta bu iktidar sahipleri, şahsi menfaatlerini müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakruzaruret içinde harap ve bitap düşmüş olabilir. Ey Türk istikbalinin evladı! İşte, bu ahval ve şerait içinde dahi vazifen, Türk istiklal ve cumhuriyetini kurtarmaktır. Muhtaç olduğu kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur.

Mustafa Kemal Atatürk

ANDIMIZ

“ Türküm, doğruyum, çalışkanım.

İlkem;

küçüklerimi korumak, büyüklerimi saymak,
yurdumu, milletimi, özümnden çok sevmektir.

Ülküm;

yükselmek, ileri gitmektir.

Ey Büyük Atatürk !

Açtığın yolda, gösterdiğin hedefe
durmadan yürüyeceğime ant içerim.

Varlığım,

Türk varlığına armağan olsun.

”Ne mutlu Türküm diyene!”

Önsöz

Anka dergisinin kimliğine yolculuk yapmak ister misiniz? O zaman gelin, sizlere neden burada olduğunuzdan bahsedeyim. Burada eğlenerek öğrenmek için, yeni bakış açılarıyla farklı bir pencere açmak için, en önemlisi ANKA kuşunun sembolü olan mücadelemizi, umuyorum ki desteklemek için varsınız.

Bizim mücadelemiz; sesi duyulmayanlardan Platon'un mağarasının içinden kurtulamayanlara, var olma isteğiyle yanıp tutuşan her yaşta insana ve en ufak mücadelesinde yanında olmamızı isteyenler için var. Peki bunu nasıl yapıyoruz? Tabii ki sorgulayarak, bilinçlenerek, araştırarak ve keşfederek. Ardından bildiklerimizi sizlere aktarmak amacıyla roman bölümleri yazıyor, çeşitli yazılar ve şiirlerle öğrendiklerimizi süslüyoruz. Bu sayımızda, felsefenin oldukça bilinen konusu olan varoluş disiplinini bilimden tarihe, edebiyattan sanata kadar oldukça kapsamlı bir şekilde sizlere sunuyoruz.

Sonuç olarak ANKA, bizim için sadece bir dergi değil; mücadelenin, sadakatin ve yeniden doğuşun adıdır.

Keyifli okumalar dileriz.

@ankamagazine

Anka sunar

İçindekiler

5-6

Dergimizin
renkleri

7

Ankanın kimliđi

8-11

İstiklal doğru ilk adım

12

Barut imparatorlukları

13-14

Fermi paradoksu

15-16

Sahmaran

17-25

Unutulmuş mitolojilere
yolculuk

26

Kadromuz

Ankamagazine

DERGİMİZİN RENKLERİ

GÖKTÜRKLERDEN GELEN ASIRLIK RENK

TURKUAZ

Yoksa Firuze mı demeliydim? Ne alaka dediğimizi duyar gibiyim; bir yanda bozkır bir yanda çini sanatı. Peki bu rengin adının Fransızcadan geldiğini, "turquoise" yani "Türk taşı" olarak anıldığını söylesem daha anlamlı olmaz mı? Ancak bu rengin asıl önemi isminde değil, geçmişinde. Bu rengin kökeni düşündüğümüzden daha eskiye gidiyor. Daha Göktürkler döneminde gök kutsal kabul ediliyor ve mavi tonları özel bir anlam taşıyordu. Ama asıl mesele şu: Neden bu renk bu kadar önemliydi? Çünkü turkuaz, gökyüzünü temsil ettiği için güç, koruyuculuk ve kutsallıkla ilişkilendiriliyordu.

Zamanla bu renk Türk coğrafyasından Avrupa'ya geçti ve Fransızlar bu rengi "turquoise" yani "Türk taşı" olarak adlandırdı; bizde ise aynı renk "firuze" olarak anılmaya devam etti.

Osmanlı döneminde özellikle çini sanatında bu renk çok yaygın şekilde kullanıldı; camilerde, saraylarda ve mimari süslemelerde turkuaz önemli bir yer tuttu.

Ancak günümüzde modern çini ustalarının eserlerine bakıldığında bu rengin eskisi kadar yoğun ve karakteristik şekilde kullanılmadığı görülüyor; yani renk hâlâ var ama kullanımı ve anlamı zamanla değişmiş durumda.

Dergimizin Renkleri

OSMANLININ ESRENGİZ RENGİ

EDİRNE KIRMIZISI

Yoksa Manchester kırmızısı mı demeliydim? Ne alaka dediğinizi duyar gibiyim; bir yanda Edirne bir yanda Manchester. Peki Edirne kırmızısının ismini "Rouge d'Adrinople" diye söylersem daha da havalı durur değil mi? Ancak bu rengin gerçek havası hikâyesinde. Bu rengin Avrupa tarafından çalınmak için uğraşlar verildiğini biliyor muydunuz? Fransa'nın 1740'larda Edirne'nin kıyılarına casuslar gönderdiğini ve Avrupa'nın bu rengi elde etmeyi bir prestij ve devlet meselesi haline getirdiğini...

Ama asıl mesele şu: Neden bir renk bu kadar önemliydi? Çünkü bu, sıradan bir kırmızı değildi.

19. yüzyılda Edirne ustalarının keşfettiği, "tuğla kırmızısından daha canlı" diye tarif edilen bir renkten bahsediyoruz. Osmanlı saraylarında, özellikle tören kıyafetlerinde ve dokumalarda en çok tercih edilen tonlardan biri haline gelmişti; gücü, asaleti ve dikkat çekiciliği temsil ediyordu.

Bu rengin sırrı ise doğada saklıydı. Kökboya olarak bilinen ve bilimsel adıyla Rubia tinctorum olan bir bitkiden elde ediliyordu ama mesele sadece bitki değildi; asıl mesele, o bitkinin nasıl işlendiği idi. Türk ustalar bu rengi elde etmek için yaklaşık 30'dan fazla aşamadan oluşan, sabır ve ustalık isteyen bir yöntem kullanıyordu; günler süren işlemler, tekrar tekrar kaynatmalar ve bekletmeler gerekiyordu.

Yani aslında Avrupa'nın çözemediği şey bir formül değil, birikimdi. Bu yüzden yıllarca bu rengin "büyüyle yapıldığı" bile düşünülürdü; çünkü kimyagerler çözemedikçe işin içinde doğaüstü bir şey aramaya başladılar.

Sonra ne oldu? Bilinenlere göre İzmir üzerinden Fransa'ya götürülen ustalar sayesinde bu teknik yavaş yavaş Avrupa'ya taşındı; Avrupa'da bu renkle boyanan kumaşlar "Türk kırmızısı" olarak anılmaya başlandı ve kısa sürede tekstil piyasasının en değerli ürünlerinden biri haline geldi.

Ama zamanla isimler değişti; aynı renk bazı yerlerde "Edirne kırmızısı" olarak kalırken, bazı yerlerde "Manchester kırmızısı" diye anılmaya başlandı. İşte tam da bu yüzden başa dönüyoruz: Gerçekten Manchester kırmızısı mı? Tabiki değil. Çünkü bir renk başka bir yerde üretilebilir, formülü öğrenilebilir ama onun hikâyesi doğduğu topraklardan silinmez.

Anka'nın kimliğine gelin, birlikte bir yolculuğa çıkalım. Bugün sizlere, Anka'nın kimliğinde Yunan mitolojisinden Türk mitolojisine uzanan uçsuz bucaksız bir hikâyeyi anlatacağım. Gümüşe çalan kanatları, bilgelik dolu aklı ve şefkatli kalbiyle insanları sarıp sarmalayan bu efsanevi varlığı birlikte tanyacağız.

Bugün sizlere sadece bir kuşun hikâyesini değil; göz kamaştırıcı rengiyle, kalpleri dinlendiren şifasıyla ve farklı kültürlerde farklı isimlerle anılan o kutsal varlığı anlatacağım. Yunan mitolojisinde başka bir adla, Doğu'da ise Simurg olarak bilinen bu efsane, aslında insanın kendini bulma yolculuğunun da bir sembolüdür.

Türk kültüründe ise Anka; uzak diyarlardan, kimsenin bilmediği, görülmemiş yerlerden gelen, yol gösterici bir varlıktır. Kaf Dağı'nın ardında yaşadığına inanılan bu kuş, yalnızca bir efsane değil, aynı zamanda rehberlik eden bir simgedir.

Anlatılanlara göre, eski medeniyetlerde de bu kuşun izlerine rastlanır. Bilgeligi, ışığı ve yeniden doğuşu temsil eden bu varlık; her kültürde farklı bir isimle anılsa da aynı anlamı taşır: yeniden doğmak, yol bulmak ve karanlıktan çıkmak.

Istiklâlle doğru atılan ilk adım

25 Nisan

"Ben size taarruzu değil ölmeyi
emrediyorum"

Size taarruzu değil, ölmeyi emrediyorum... dedi Yarbay Mustafa Kemal. 25 Nisan sabahı, sadece bir askeri emir verilmedi; bir milletin kaderi yazıldı. O an artık geri dönüş yoktu. Çünkü o emrin içinde korkuya yer yoktu, tereddüde yer yoktu. O emir, bir milletin var olma iradesiydi. O zaman bir imkânın var olmaması, aslında çok daha büyük bir şeyin var olması demekti: Vatan aşkının, vaat edilen cennetin, müdafanın, istikbalin, zaferin ve Atatürk'ün var olması demekti. Askerler biliyordu ki artık vatanları için canlarını toprağa akıtmaktan çok daha kutsal bir görevleri vardı. Onlar, sadece toprağı değil; bir milletin geleceğini, bağımsızlığını ve onurunu koruyorlardı.

Biz ölünceye kadar geçecek zaman zarfında yerimize başka kuvvetler gelir, başka komutanlar hakim olabilir dedi hiç bir zaman ümitsiz durumların olmayacağını bilen dahilik abidesi. Bu emirden sonra onlar ölünceye kadar verilen vaad gerçekleşti. Ve 57. alayın zaferinin nidalarını cennetin şüheda köşklerinde duyanların sayısı 2274'tü. Onlar yok olmamış, ölmemişlerdi. Nitekim ayette "Allah yolunda öldürülenlere sakın "ölüler" demeyin. Çünkü onlar diridir, fakat siz farkında değilsiniz." Diyordu rableri.

O gün Çanakkale'de yalnızca bir savaş verilmedi. İnanç ile imkânsızlığın savaşı verildi. Ve kazanan, inanç oldu. Çünkü imkânlar tükenebilir, ama inanç tükenmez. Mustafa Kemal bunu biliyordu. Bu yüzden askerlerine geri çekilmeyi değil, ölmeyi emretti. Çünkü bazen yaşamak için ölmek gerekir.

Yurdun kurtuluşu için mücadele başlıyor

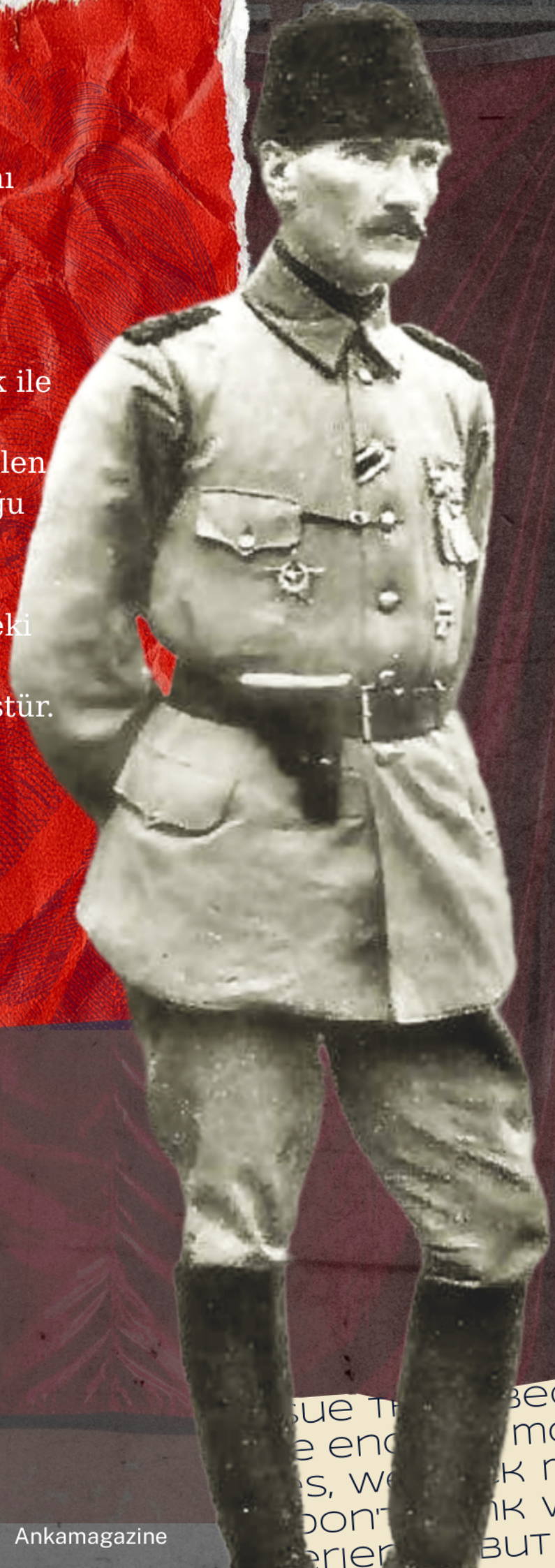

O gün Çanakkale'de yalnızca bir savaş verilmedi. İnanç ile imkânsızlığın savaşı verildi. Ve kazanan, inanç oldu. Çünkü imkânlar tükenebilir, ama inanç tükenmez. Mustafa Kemal bunu biliyordu. Bu yüzden askerlerine geri çekilmeyi değil, ölmeyi emretti. Çünkü bazen yaşamak için ölmek gerekir.

Bugün, sadece takvim yapraklarında bir dönüm noktası değil; bir milletin "yok oluş" fermanını kendi kaniyla yırtıp attığı gündür. Atatürk için bu tarih, devletin bekasının kağıt üzerindeki stratejilerle değil, ancak feragat edilmiş hayatlarla korunabileceğinin kanıtıdır. O'nun gözünde devlet, sadece sınırlardan ibaret bir yapı değil, onuruyla yaşayan bir halkın müşterek iradesidir. 25 Nisan sabahı verilen o emir, Türkiye Cumhuriyeti'nin temeline konulan ilk ve en sağlam harçtır; zira o gün orada "ölmeyi" göze alanlar, aslında sonsuza dek yaşayacak bir devleti inşa etmişlerdir.

Mustafa Kemal'in dehası, sadece askeri bir taktik uzmanlığı değil, insan psikolojisini ve tarihin akışını okuyabilme yetisidir. O, cephanesi biten askere "Sümgü tak!" derken, imkansızlığın yarattığı boşluğu maneviyatla doldurmuştur. Karar veriş biçimi; soğukkanlı bir mantık ile sarsılmaz bir inancın sentezidir. O anki kararı, bir emir değil; "Gecikilen her saniyenin vatanın kaybı" olduğu gerçeğini gören mutlak bir kavrayıştır. Atatürk, ölmeyi emrederken aslında askerin içindeki ölümsüzlük arzusunu ve vatan sevgisini birer silaha dönüştürmüştür.

DOĞU'NUN ÇELİK VE BARUT ÇAĞI

Üç Büyük Müslüman İmparatorluğu

Barut İmparatorlukları ya da Ateşli Silah İmparatorlukları, üçü de farklı çizgilerde de olsa Müslüman Osmanlı, Safevi ve Babür imparatorluklarını anlatmak için kullanılan bir terimdir. Bu imparatorluklar, daha tarih sahnesinde yeni geliştirilmeye başlanmış olan ateşli silahları kısa sürede askeriyelerinin ana silah unsurları haline getirmiş; ateşli silahların sistemli ve yaygın kullanımıyla güçlü birer imparatorluk haline gelmişlerdir. Bu üç imparatorluğun, ateşli silahları son derece etkin bir şekilde kullanan ilk devletler oldukları ileri sürülür. Üç imparatorluk, ateşli silah teknolojisi sayesinde geniş ve verimli toprakları ele geçirerek, erken modern dönemin en güçlü ve en istikrarlı ekonomileri arasında yer aldılar. Bunlar ticari büyümeye ve kültürel faaliyetlerin himayesine yol açarken; siyasi ve yasal kurumları, artan bir merkezileşme derecesiyle konsolide edildi. Kişi başına gelir ve nüfusta önemli bir artış ve sürekli bir teknolojik inovasyon hızı elde ettiler. Yeni icat edilen ya da geliştirilen ateşli silahların, özellikle de top ve aynı mantıkla çalışan ve kolay taşınabilen tüfek gibi hafif ateşli silahların, imparatorluk inşası sırasında kullanılması ve geliştirilmesiyle İslami Barut İmparatorlukları tarafından oldukça geniş bölgelerin fethedilmesi mümkün oldu. Avrupa'nın aksine, ateşli silahların kullanılması bu imparatorluklarda askeri örgütlenmenin çok ötesinde değişikliklere yol açtı.

Mini Bilgi: "Barut İmparatorlukları" terimi ilk kez Amerikalı tarihçiler Marshall Hodgson ve William McNeill tarafından ortaya atılmıştır. Bu teoriye göre, merkezi devletlerin feodal derebeylerini alt etmesini sağlayan asıl güç, dökülmesi ve bakımı pahalı olan devasa toplardır.

Yeni icat edilen ya da geliştirilen ateşli silahların, özellikle de top ve aynı mantıkla çalışan ve kolay taşınabilen tüfek gibi hafif ateşli silahların, imparatorluk inşası sırasında kullanılması ve geliştirilmesiyle İslami Barut İmparatorlukları tarafından oldukça geniş bölgelerin fethedilmesi mümkün oldu. Avrupa'nın aksine, ateşli silahların kullanılması bu imparatorluklarda askeri örgütlenmenin çok ötesinde değişikliklere yol açtı.

Mini Bilgi: "Barut İmparatorlukları" terimi ilk kez Amerikalı tarihçiler Marshall Hodgson ve William McNeill tarafından ortaya atılmıştır. Bu teoriye göre, merkezi devletlerin feodal derebeylerini alt etmesini sağlayan asıl güç, dökülmesi ve bakımı pahalı olan devasa toplardır.

FERMI

Ahmet GÜNHAN

PARADOKSU

Hiç kendinizi yalnız hissettiniz mi? Peki size aslında tüm dünyanın yalnız olabileceğini söylesem? Durun durun, sandığınız gibi değil. Kastetmek istediğim yalnızlık evrende bizim dışımızda farklı bir yaşam türünün olmama ihtimali. İlginizi çekmeye başladıysa hemen şimdi kafanızı camdan çıkarın ve gökyüzüne bakın, yıldızları görebiliyor musunuz? Katrilyonlarca trilyon kere olan bu yıldızların illaki birinde yaşamın izi olması gerekir.

İşte aynı düşünce 1950 yılının yaz aylarında ABD Los Alamos Ulusal Laboratuvarı'nda arkadaşlarıyla öğle yemeği yiyen Enrico Fermi adındaki ünlü İtalyan fizikçinin de aklına gelmiş olacak ki hemen bunu arkadaşlarına anlatmış. Oturup düşünsenize, arkadaşınız size yemeğin ortasında muhabbet sırasında çılgınca bir fikrini aktarıyor. Fizikçinin anlattığı fikre gelirse bunun adı Fermi Paradoksu'dur.

Paradoksun ne olduğunu öğrenmeden başlamayalım. Paradoks; bilimin açıklamakta zorlandığı birbirini tamamlayan kısır döngü şeklindeki olaylar bütünüdür. Fermi Paradoksu ile evrenin büyüklüğüne karşın neden halen daha hiçbir canlı ile iletişim kuramadığımız sorulur. Gözlemlerimize göre evren oldukça büyük olduğunu biliyoruz. Eğer evren büyükse bizden başkaları olmalı, peki o zaman neden halen daha bu uzaylı arkadaşları (?) fark edemedik? Bu açıyla bakarsak evren küçüktür gibi bir çıkarım oluyor. Nasıl aniden çorba oldu herşey? Kısaca bizden başkaları da olmalı diyen bir kitle var, diğer tarafta ise tekinsiz bir uzay. "Okulda bile birbirimizi kaybeden bizim koskoca evrende birilerini bulamamız normal" diyerek konuyu biraz daha anlamış olduğunuza göre sonraki sayfada bu çorbayı karıştırarak nedenlerini, yapıtaşlarını, öğrenebiliriz.

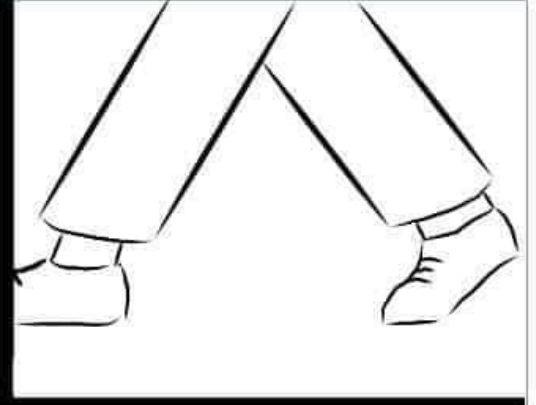
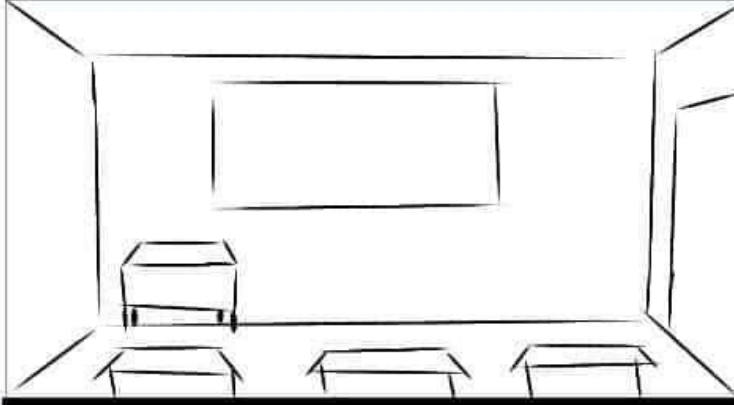

Siz neden yalnızsınız? Çekingen ve ürkek olduğunuz için mi, yoksa insanlar sizle konuşmaktan çekindiği için mi? İşte aslında bu sorunun cevabı Fermi Paradoksu'nu betimliyor. Önceki sayfada bahsettiğim üzere belki de bu uzaylı arkadaşlar vardır ancak tıpkı bizim gibi onlar da sinyal arayışındadırlar veya daha korkuncu onlar bizi fark etmiş olup iletişimden kaçınıyor olabilir.

Fermi Paradoksu'nun daha da derinlerine inmeden önce dergimizin de teması olan varlık konusuna odaklanmalıyız. belirli bir oluş halinde olan sabit durmayan şeyler olarak tanımlanan Varlık; evrenin sessizliğine verilmiş bir cevaptır. İşte varlık sürekli değişim içinde olduğu için birbirini yok etmeye programlıdır, düzensizliğe akar (entropi). Belki de biz farkında bile olmadan başkaları var olup yok oluyor olabilir. Buna Büyük Filtre Hipotezi deriz. Bay Enrico Fermi arkadaşlarına fikrini anlattıktan sonra tartışarak evrenin ölçeği sebebiyle olduğunu düşünmüştür ki oldukça mantıklıdır.

Anlattıkça teknolojimizle bulamadığımız uzaylı arkadaşları yanınızda gibi hissettiniz değil mi? İsveçli Filozof Nick Bostrom tüm bu evrenin onlar tarafından kurgulanan bilgisayar simülasyonu olduğu için yalnız olduğumuz fikrini bilgisayarının başında otururken bulmuştur. Sizce de çılgınca değil mi? Gördüğünüz gibi bu konuda oldukça fazla (yazarın deyişiyle çılgınca) teori olmasına karşın elimizde gerçekten az veri var. Toparlamak gerekirse karşımızda onlarca farklı teorinin olduğu düğüm gibi bir paradoks var. Herşeye körü körüne bağlanmadan bilimsel teknik ile farklı bakış açılarından bakarak daima çabalamaya devam etmeliyiz. Kapanışı Mevlana'nın: "Sen kendini küçük bir parça sanırsın; oysa koca bir evren senin içinde gizlidir." sözü ile yapıyorum Sağlıcakla kalın, bilimle kalın. Görüşmek üzere.

Cemşab artık eve dönmek istediğinde Şahmaran ona bir şart verir.

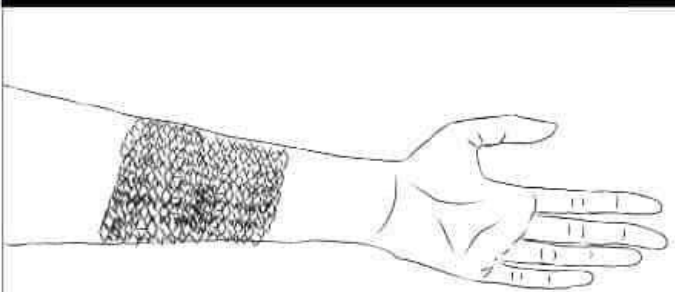
Benim yerimi kimseye söyleme

Şahmaran korkutucu değil, çok bilge ve merhametli biri olarak görünmektedir. Cemşab'a zarar vermeyip ona bilgiler öğretmiş ve aralarında güven bağı oluşturmuştur.

Şahmaran'ı bulmak için herkesi hamama götürürler. Çünkü Şahmaran'ı gören kişinin vücuduna su değdiği zaman ince yılan desenleri ortaya çıkar.

Maalesef Cemşab'ın sırrı ortaya çıkar. Ne kadar dirense de, zorla konuştururlar.

Bir gün, ülkenin kralı hastalanır. Vezirler onu sadece Şahmaran'ın iyileştirebileceğini söyler.

Şahmaran ölürken son kez konuşur.

Artık sen de bu sırrın parçasısın.

Şahmaran askerler tarafından yakalanır. Ama yine de sakin kalır. "Ben ölsem bile bilgeliğim insanlara geçecek" der.

Şahmaran, o kuyudan açılan geçitteki kapıda bulunuyor.

Cemşab

☆ Unutulmuş Mitolojilere Yolculuk ☆

Lyra, valizinin fermuarını yavaşça kapattı. Fermuarın çıkardığı o ince, metalik ses odanın içindeki sessizliği ikiye bölmüş gibi yankılandı; sanki o küçücük ses bile bu odadan ayrılışını onaylıyordu. Birkaç saniye olduğu yerde durdu, eli hâlâ fermuarın ucundaydı. Gözleri odanın içinde ağır ağır dolaştı; çalışma masası, üstünde yarım bırakılmış notlar, yatağının kenarına gelişigüzel atılmış yumuşak kazak, duvardaki küçük not kağıtları...

Hepsi aynıydı.

Hiçbir şey değişmemişti.

Belki de sorun buydu. Her şeyin aynı kalması, onun içindeki o tuhaf huzursuzluğu daha da büyütüyordu.

Derin bir nefes aldı. Göğsü hafifçe yükselip indi. Saçlarını omzunun arkasına attı, aynaya doğru bir adım attı. Yansımasına baktığında gözlerinde alışık olmadığı bir şey gördü. Bu, sıradan bir günün sıkıcılığı değildi. Daha keskin, daha derin bir histi bu... sanki görünmeyen bir ip onu bir yere çekiyormuş gibi. Sebebini bilmiyordu. Ama hissediyordu.

Valizini aldı. Kapıyı açtı. Ve arkasına bakmadan odadan çıktı. Sabahın erken saatleriydi. Hava ne tam aydınlıktı ne de tamamen karanlık; gökyüzü griyle mavi arasında kararsız kalmış gibiydi. Sokaklar yarı uykuluydu. Birkaç araba yavaşça geçiyor, lastik sesleri asfaltın üzerinde sürtünerek yankılanıyordu. Rüzgâr hafifti ama serindi; ağaç yapraklarını usulca titretiyor, arada ince bir hışırtı yayıyordu.

Lyra taksiye bindiğinde kapıyı kapatırken çıkan tok ses ona garip bir şekilde son gibi hissettirdi. Arka koltuğa yerleşti, valizini yanına çekti ve başını cama yasladı. Cam soğuktu. O soğukluk alnından içeri işliyormuş gibi hissettirdi.

Şehir yavaş yavaş geride kalırken gözleri yarı kapalıydı. Ama zihni tamamen açıktı. İçindeki o his... hâlâ oradaydı. Sanki bu yolculuk, sadece bir yer değiştirme değildi.

Havaalanı beklediğinden daha kalabalıktı. İnsanlar telaşla bir yerlere yetişmeye çalışıyor, bavullar tekerleklerin üzerinde takırdarak ilerliyordu. Anons sesleri yankılanıyor, arada çocukların gülüşleri ya da birinin yüksek sesle konuşması bu uğultuya karışıyordu.

Lyra kapıya doğru ilerlerken bir anda önünde küçük bir kargaşa oluştu. Orta yaşlı bir adam, güvenlik kontrolünden geçmeye çalışıyordu ama çantasından çıkan şeyler yüzünden görevliyle tartışıyordu.

"Bu sadece turşu!" diye ısrar ediyordu adam, elinde cam bir kavanoz sallayarak.

Görevli kaşlarını çatmıştı. *"Efendim, sıvı kategorisine giriyor, uçağa alamazsınız."*

"Turşu nasıl sıvı olabilir? Bu bilimsel olarak yanlış!" diye çıkıştı adam.

Lyra istemsizce dudaklarını ısırды. Gülmemek için kendini zor tuttu. Yanından geçen bir kadın da hafifçe kıkırdadı. Adam bir an kavanoza baktı, sonra görevliye, sonra tekrar kavanoza...

“Unutulmuş Mitolojiler.”

Kaşlarını hafifçe kaldırdı.

“Gerçekten bunlara inanan var mı...” diye fısıldadı.

Sayfaları çevirdikçe eski tanrılar, lanetler, başka dünyalara açılan kapılar anlatılıyordu. Kelimeler akıcıydı, hikâyeler etkileyiciydi... ama onun için hepsi sadece iyi yazılmış masallardı.

Bir sayfanın ortasında durdu.

“Bazı geçitler yalnızca seçilenlere açılır.”

Lyra gözlerini devirdi.

“Seçilmiş kişi... klasik,” diye mırıldandı.

Tam sayfayı çevirecekken—

Uçak aniden sarsıldı.

Kitap elinden kayacak gibi oldu. Parmakları refleksle kenarını sıkıca kavradı. Başını kaldırdı. Etrafına baktı. Diğer yolcular da fark etmişti. Bir sarsıntı daha. Bu sefer daha sert.

Uçağın içindeki hava değişmişti. Az önceki sıradanlık bir anda yok olmuş, yerini görünmeyen bir gerilim almıştı. Hosteslerin yüzleri gergindi. Birinin dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü.

Lyra'nın kalbi hızlandı.

“Bu normaldir...” diye mırıldandı.

Ama sesi kendine bile inandırıcı gelmedi. Uçak aniden aşağı doğru çekildi. Bu, sıradan bir sarsıntı değildi. Sanki görünmeyen dev bir el uçağı kavramış ve bir anda aşağıya doğru bastırmıştı.

"Peki... sadece salatalıkları alabilir miyim?" dedi ciddi bir ifadeyle. Bu sefer Lyra başını çevirip gülmesini gizlemek zorunda kaldı. İçindeki o ağır his bir anlığına hafiflemişti.

Sırasına geçti, biletini gösterdi, güvenlikten sorunsuzca geçti. Ama o küçük olay bile, günün tuhaflığını daha da belirgin hale getirmişti. Kapıya ulaştığında bekleme alanına oturdu. İnsanlar telefonlarına bakıyor, bazıları uyukluyor, bazıları camdan dışarıyı izliyordu.

Lyra'nın zihni ise o kalabalığın çok uzağındaydı. Her şey olması gerektiği gibiydi. Ama bir şey... olması gerektiği gibi değildi.

Uçağa bindiğinde pencere kenarındaki koltuğuna oturdu. Camdan dışarı baktı; pistteki ışıklar uzayıp gidiyor, uzaklarda başka uçaklar yavaşça hareket ediyordu. Uçağın içindeki o hafif yapay koku, motorların derinden gelen uğultusu, insanların yerleşme telaşı... Hepsi tanıdıktı. Fazlasıyla tanıdık.

Kemerini bağladı. Başını koltuğa yasladı. Uçak hareket etmeye başladığında kalbi biraz hızlandı. Ama bu korku değildi. Bu... beklemektir.

Havalandıktan bir süre sonra çantasını açtı. İçinden kitabı çıkardı. Kapağı eskiymiş gibi tasarlanmıştı; koyu renkli yüzeyinde ince desenler vardı, parmaklarını gezdirince hafif kabartıları hissedebiliyordu. Başparmağıyla kapağı yavaşça itti.

"Gerçekmiş gibi göstermek için uğraşmışlar," diye düşündü. *"Ama değil."*

Lyra'nın midesi boşluğa düşmüş gibi oldu, iç organları yerinden kayıyormuş hissi verdi. Koltuğa daha sıkı yapıştı, kemeri göğsüne baskı yapıyordu.

Bir çığlık yükseldi. İnce, keskin, kontrolsüz. Sonra bir tane daha. Sesler çoğaldı. Birbirine karıştı. Panik dalga dalga yayıldı. Uçağın içi bir anda insan sesleriyle doldu; korku, şaşkınlık, inkâr... hepsi aynı anda, aynı yerdeydi. Metalin derin uğultusu kulakları dolduruyor, uçağın gövdesi sanki içten içe inliyordu. Bir yerlerde bir şey titreşiyor, gevşiyor, zorlanıyordu.

Lyra'nın nefesi kesildi. Parmakları koltuğun kenarını öyle sıkı tutuyordu ki eklemleri beyazlamıştı. Kalbi düzensiz atıyordu; hızlı, sert ve kontrolsüz. Nefes almaya çalıştı ama hava sanki akciğerlerine tam ulaşmıyordu. Gözleri pencereye kaydı. Ama dışarıda hiçbir şey yoktu.

Sadece karanlık. Sonsuz, dipsiz, şekilsiz bir boşluk. Ne bulutlar seçilebiliyordu ne ışıklar. Sanki dünya bir anda silinmişti de geriye sadece karanlık kalmıştı. Bir sarsıntı daha Bu sefer daha şiddetli.

Üst dolaplardan birinin kapağı aralandı, içinden bir çanta hafifçe sarktı. Bir çocuk ağlamaya başladı, sesi titrek ve kesik kesikti. Bir kadın dua ediyordu, kelimeler birbirine dolanıyordu.

Lyra gözlerini kapattı.

"Bu gerçek değil... bu sadece türbülans..." diye mırıldandı ama kendi sesi bile ona yabancı geldi.

Ve sonra bir an. Sadece bir anlığına...Her şey sustu.

Ama bu sessizlik normal değildi.

Motorların uğultusu kesildi. İnsanların sesleri bir anda bıçak gibi durdu. Titreşim yok oldu. Hareket yok oldu.

Zaman... durdu.

Lyra gözlerini açtı. Kalbi hâlâ atıyordu ama o bile sanki yavaşlamıştı. Etrafına baktı. İnsanlar aynı pozisyonda donmuş gibiydi. Birinin ağzı açık kalmış, bir başkası koltuğa tutunmuş... ama hiçbiri hareket etmiyordu.

Sanki biri tüm dünyayı "duraklatmıştı." Lyra derin bir nefes aldı. Bu sefer hava farklıydı. Daha soğuk, daha keskin. Gözlerini kırptı. Ve artık uçakta değildi. Soğuk bir şey tenine değdi.

İlk başta ne olduğunu anlayamadı. Ama sonra his büyüdü. Rüzgâr gerçek rüzgâr. Keskin, sert ve canlı. Tenine çarpıyor, saçlarını savuruyor, nefesini kesiyordu. İçinde metal kokusu yoktu, yapaylık yoktu. Toprak, su ve bilinmeyen bir şeyin kokusu vardı. Yere düştüğünü hissetti.

Ama bu bir çarpma değildi.

Daha çok... bırakılmak gibiydi.

Sanki bir yerden alınmış ve başka bir yere nazik ama kontrolsüz bir şekilde bırakılmıştı. Nefesi düzensizdi. Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Göz kapakları ağırlaştı, sonra yavaşça açıldı. Altında toprak vardı. Gerçek toprak. Nemli, hafif soğuk, canlı toprak.

Ellerini yere bastı. Parmaklarının arasına ince kum doldu. Küçük taşlar avucuna battı. Nem tenine yapıştı, soğukluk derisine işledi. Bu bir rüya gibi hissettirmiyordu.

Fazlasıyla gerçektir. O kadar gerçektir ki, korkutucuydu.

Yavaşça nefes aldı. Hava doldu içine. Ama bu hava... farklıydı. Daha yoğun, daha dolu. Sanki her nefeste bilmediği bir şeyi içine çekiyordu. Yavaşça doğrulmaya çalıştı. Kasları bir an direndi. Dizleri titredi. Denge kurmakta zorlandı. Sanki vücudu hâlâ az önce olanları anlamaya çalışıyordu. Sonunda oturur pozisyona geldi.

Etrafına baktı. Ve donup kaldı. Gökyüzü normalden farklıydı.

Daha derin bir mavi. Ama sadece renk değildi bu. Sanki gökyüzü daha yakındı. Daha ağırdı. Üzerine çökecekmiş gibi, baskı yapan bir varlığı vardı.

Bulutlar alıştığı gibi dağınık değildi. Daha keskin hatlara sahipti. Hareketsiz gibi görünüyorlardı ama dikkatle bakınca çok yavaş, neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde akıyorlardı.

Kuş sesleri duyuldu. Ama bu sesler... tanıdık değildi.

Daha keskin, daha vahşi. Sanki evcilleşmemiş, doğaya ait saf seslerdi. Bir an için o seslerin içinde bir düzen olduğunu düşündü. Ama hemen kayboldu. Rüzgâr tekrar esti.

Bu sefer daha güçlü.

Ağaçların yaprakları sertçe hışırdadı. Dallar birbirine çarptı. Uzakta bir şey devrildi gibi bir ses geldi.

Lyra irkildi. Yavaşça ayağa kalkmaya çalıştı

Dizleri hâlâ hafif titriyordu. Dengeyi bulmaya çalışarak birkaç adım attı. Ayakkabısının altı toprağa hafifçe gömüldü. Her adımda zeminin yumuşaklığı değişiyordu.

Biraz ileride bir nehir akıyordu.

Suyun sesi çok net ve sadeydi.

Taşlara çarpıyor, kıvrılarak ilerliyor, ince bir köpük bırakıyordu arkasında. Ama bu ses huzurlu olmasına rağmen içinde garip bir yankı taşıyordu.

Sanki sadece kulakla değil, zihnin içinde de duyuluyordu.

Lyra kaşlarını çattı.

"Bu... mümkün değil."

Sesi titredi. Kelimeler dudaklarından zor çıktı. Ama içten içe bir şey...

Bunun mümkün olduğunu söylüyordu.

Daha da kötüsü bunun olması gerektiğini söylüyordu.

Elindeki kitaba baktı. Hâlâ oradaydı.

Parmakları kapağın kenarına sıkıca sarılmıştı. Ne zaman daha da sıkılmıştı, hatırlamıyordu bile.

Tam o anda rüzgâr yön değiştirdi. Daha sert esti. Kitabın sayfaları aniden kıpırdadı.

Sonra...

Kendi kendine çevrilmeye başladı.

Lyra'nın nefesi durdu.

Sayfalar hızlandı. Birbirini takip eden hışırtılar havada yankılandı. Sanki kitap bir şey arıyordu. Ya da bir şey... kitabı yönlendiriyordu.

"Dur..." diye fısıldadı Lyra, ama sesi rüzgârda kayboldu.

Sayfalar daha da hızlandı.

Gözleri satırların üzerinden kayıyordu ama hiçbirini seçemiyordu.

Harfler bulanıklaşıyor, birleşiyor, yok oluyordu.

Sonra

Bir anda durdu tam ortasında. Sayfa açık kaldı.

Ve orada...

Daha önce olmayan bir şey vardı.

Lyra yavaşça yaklaştı. Kalbi kulaklarında atıyordu. Gözleri satırlara kilitlendi.

Mürekkep hareket ediyordu.

Sanki görünmeyen bir kalem, o anda yazıyordu. Harfler tek tek oluşuyor, şekil alıyor, yerlerine oturuyordu. Lyra'nın boğazı kurudu. Geri çekilmek istedi.

Ama edemedi. Bir şey onu orada tutuyordu. Kuş sesleri kesildi. Nehir bile... sanki daha sessiz akıyordu. Dünya nefesini tutmuş gibiydi. Lyra'nın kalbi bir kez daha hızlandı. Ama bu korku değildi.

Bu...

Tanıdığı hiçbir şeye benzemiyordu. Bu sefer beklemek değildi.

Bu

Başlangıçtı.

Rehber Öğretmen
Murat Anıl

Genel koordinatör

Enfal Eslem KINKAV

Editör Şefi

Ahmet Günhan

Website tasarımı
Adnan Bozkurt

Sosyal Medya
Ebubekir Şen

Kapak tasarımı
Gamze Elif Çelikel

Tarih Felsefesi
Enfal Eslem KINKAV
Akil Eymen Güngör

Çizgi roman
Yazan: Gülsu Aydilek
Çizer: Nisasu Çolak

Roman
Melis Akbulut

Bilim Felsefesi
Ahmet Günhan

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle kıymetli okuyucularımıza ,bizlere değer verip takip edenlere ,bizlerden güvenini eksik etmeyen tüm öğretmenlerimize ve kıymetli dergide rehberimiz olan Felsefe öğretmenimiz Murat Anıl'a teşekkürlerimizi sunuyoruz. Genel kordinatörümüz Enfal Eslem KİNKAV 'ın bizleri darlamasına rağmen tüm emeklerine , eksik olmayan editörümüz ve başkanımız Ahmet Günhan'a ,Website tasarımızda emeği geçen Adnan Bozkurt'a ,dergimize sponsorlukta bulunarak yardımlarıyla hafızamıza kazınan Furkan Türker'e ve Ahmet Eren Sülev'e, kalemiyle kendisini ve bizleri güçlendiren tüm yazarlarımıza dergi ekibi olarak minnettarız.

